656/02

Den 20. januar 2003 blev i sag nr. 57.749:

xxxxx xxxx xxxxxxxx xxxxxxx
xxxxxxxxx xxx xxx xxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxx xx xx xxx
xxxx xxxxx x

mod

Bank Pension
Skovbogårds Allé 13
2500 Valby

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der er omfattet af en arbejdsmarkedspension i Bank Pension, påstår ved sin advokat selskabet forpligtet til at anerkende, at hun er berettiget til invalidepension.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning med henvisning til, at det ikke findes sandsynliggjort, at klagerens erhvervsevne er nedsat med mindst 2/3.

Af sagens akter fremgår, at klageren kom til skade ved fald på cykel den 20/4 1994. Den 17/4 2001 ansøgte klageren om invalidepension, og selskabet har indhentet sagens lægelige akter, ligesom akterne fra kommunen er indhentet.

Af akterne fremgår, at klageren vedvarende efter traumet har haft gener.

Der er bl.a. udarbejdet en del speciallægeerklæringer. I erklæring af 7/2 1998 fra neurokirurg F.J. fremgår bl.a.:

"**Socialt:**

Skadelidte er bankuddannet og har fungeret som bankassistent igennem mange år i samme bank. Hun er - som nedenfor anført - udsat for en trafikulykke den 20. april

1994. Umiddelbart herefter er hun sygemeldt i ca. 3 måneder, hvorefter hun genoptager sit arbejde i første omgang med 20 timer pr. uge.

Dette hæves efterhånden til 37 timer pr. uge frem til november 1996. Der er i denne periode kommet en forværring i hendes symptomer, hvorfor hun ikke kan klare den fulde arbejdsdag. Hun bliver nu delvist sygemeldt og arbejder 20 timer pr. uge.

Denne ordning kører frem til oktober 1997. Derefter arbejder hun i ca. 3 uger på 25 timer pr. uge og arbejder nu 30 timer pr. uge. Skadelidte har formentlig en § 28-ordning. Sagen skal vurderes 1. august 1998.

Som det fremgår af sagsakterne er banken ikke tilfreds med hendes arbejdsindsats og der er mulighed for at hun får sin afsked.

Sagen er tidligere bedømt i Arbejdsskadestyrelsen, hvor hun er tilkendt en ménprocent på 8% og ikke nogen erhvervsevneforringelse.

Som det ligeledes fremgår af sagsakterne, har Arbejdsskadestyrelsen den 12. februar 1997 meddelt, at skaderne mod højre skulder og højre knæ ikke er medindregnet i ménopgørelsen. Man anfører endvidere, at det ikke drejer sig om en piskesmældslæsion, men at hun har en postkommotionel hovedpine.

...

Konklusion:

Skadelidte har ved uheldet den 20. april 1994 pådraget sig et ledskred i højre skulderled, som hun i dag ikke har væsentlige gener fra. Derimod har skadelidte svære forandringer i sit højre knæ, der ligeledes er opstået i forbindelse med ulykken. Dette er begrundet i, at man på skadestuen den 20. april 1994 påviser en forskydning af knæskallen. Der er i dag påvist svære slidgigtsforandringer og en overrivning af korsbåndet samt en mus som er fjernet.

Hun har ved uheldet slået panden mod asfalten. Pådrog sig herved en hjernerystelse og har nu postkommotionelle symptomer. Hvorvidt der foreligger en egentlig postkommotionel demens kan ikke afgøres på nuværende tidspunkt.

Af de foreliggende røntgenundersøgelser fremgår klart, at hun har fået en forvridning i halsen og at traumet mod halsen har været ganske alvorligt idet der er afsprængt et lille stykke af hvirvellegemet på 5. halshvirvel (Distorsio columna cervicalis).

Det kan derfor sammenfattende anføres, at

1 skadelidte har fået en forvridning i halshvirvelsøjlen (distorsion) med symptomer, der kan minde om piskesmældssymptomer.

2 skadelidte har postkommotionelle symptomer og at hun udmærket kan have en postkommotionelle demens. Dette lader sig først afgøre ved gennemførelse af en neuropsykologisk testning.

3 der i dag ikke er væsentlige gener fra højre skulder

4 skadelidte har en svær knælidelse der er traumatisk udløst med slidgigtsforandringer og ødelagt korsbånd etc.

På basis af de foreliggende oplysninger, kan det konkluderes, at

1 skadelidte har svære symptomer fra sit færdselsuheld og at disse symptomer i dag er stationære.

2 skadelidte har pådraget sig et betragteligt mén, der langt overstiger den ménprocent på 8% som Arbejdsskadestyrelsen har tilkendt. Det skal i den forbindelse bemærkes, at der ved fastsættelse af denne méngrad ikke er taget højde for højre skulder og knæ.

3 méngraden kan ikke fastsættes endelig før der foreligger en neuropsykologisk testning.

4 skadelidte har en erhvervsevneforringelse. Graden af denne er ligeledes afhængig af resultatet af en neuropsykologisk undersøgelse og testning."

I speciallægeerklæring af 30/3 1998 fra klinisk psykolog/neuropsykolog P.B.J. hedder det bl.a.:

"Konklusion:

1. Skadelidte har pådraget sig en piskesmældslæsion samt et postkommotionelt syndrom af let til middelsvær karakter.

2. Stationærtidspunktet er indtrådt.

3. Der har været tale om bevidstløshed og initialt hukommelsessvækkelse.

4. Der er klager over nedsat fysisk, mentalt og psykisk formåen.

5. Testpsykologisk er der fundet neuropsykologiske dysfunktioner pegende mod en post-traumatisk demens af let til middelsvær karakter.

6. Méngraden er på baggrund af den neuropsykologiske undersøgelse sat for lavt.

7. Arbejdsindsatsen indenfor bankområdet findes middelsvært reduceret og det er muligt at skadelidte får sin afsked.

8. Endelig fastlæggelse af erhvervsevnetabet indenfor eget erhverv må afvente 1. august 1998.

9. På det foreliggende er graden af erhvervsevneforringelse skønnet at være nedsat med mindst 2/3 del."

I speciallægeerklæring af 6/4 1999 fra ortopædkirurg C.P. hedder det:

"**KONKLUSION.**

Der er i det væsentligste overensstemmelse mellem de anførte klager og objektive fund. Undersøgte pådrog sig ved den aktuelle ulykke ledskred i højre skulder og af højre knæskal samt ruptur af det forreste korsbånd i højre knæ.

Der er følger i bevægeapparatet primært i form af instabilitet, belastningsrelaterede smerter og let bevægeindskrænkning i højre knæ samt diffus kraftnedsættelse i højre arm.

Der er både ved artroskopi og røntgenundersøgelser påvist slidgigtsforandringer i højre knæ. Radiologisk har forandringerne udviklet sig efter ulykken, foreneligt med, at korsbåndskaden har medført udvikling af slidgigt i knæet.

Hun frembyder endvidere anamnestisk tegn på et postkommotionelt syndrom, og jeg vil derfor anbefale en neuropsykologisk undersøgelse med henblik på at afklare dette. Tilstanden må i det væsentligste anses for stationær, om end det er sandsynligt, at slidgigtsudviklingen i højre knæ langsomt vil forværres med tiden."

Klageren blev afskediget fra sit arbejde den 6/12 1999.

I speciallægeerklæring af 3/9 2001 fra neurokirurg O.F. hedder det bl.a.:

"**Konklusion:**

Undersøgtes tilstand må efter min bedømmelse skønnes forenelig med at være følger af de skader hun har pådraget sig ved ulykken i april 1994.

Tilstanden er for længst blevet blivende og generne må opfattes som varige. Generne giver anledning til funktionsindskrænkninger indenfor såvel fysisk som mere intellektuelt præget arbejde og indskrænkningerne har medført afsked fra arbejde.

Efter min vurdering er skadelidtes erhvervsevne nedsat i så betydelig grad at hun ikke vil kunne forventes at kunne komme i arbejde igen indenfor sit tidligere arbejdsområde og jeg skønner heller ikke at hun vil være i stand til at gennemføre omskoling eller revalidering med succes."

I skrivelse af 9/10 2001 til klageren afviste selskabet at yde forsikringsdækning med henvisning til, at der ikke var fundet holdepunkter for, at klagerens generelle erhvervsevne skulle være nedsat med mindst 2/3.

Klagerens advokat foranledigede ny speciallægeerklæring udarbejdet af neurokirurg F.J., og af denne, udarbejdet den 13/9 2001, fremgår bl.a.:

"**Konklusion:**

På basis af ovenstående mener jeg, at man kan konkludere, at

1 skadelidte ved ulykken den 20. april 1994 pådrager sig en forvridning i halshvirvelsøjlen, hvilket hun fortsat har subjektive klager og objektive fund på (distorsio columnae cervicalis seqv.)

2 skadelidte ved samme ulykke pådrog sig en commotio cerebri (hjernerystelse), hvilket hun har følger efter i form af et let til middelsvært postkommotionelt syndrom jfr. den neuropsykologiske undersøgelse

3 skadelidte ved samme ulykke pådrog sig en luksation i højre knæskal og en læsion i forreste menisk, der sekundært har medført slidgigtsforandringer i leddet. Dette har hun fortsat konstante symptomer på jfr. den ortopædkirurgiske undersøgelse af 6.4.1998

4 skadelidte ved samme ulykke pådrog sig en luksation i højre skulderled, hvilket hun tidvis har symptomer på

5 tilstanden er stationær

6 skadelidte har pådraget sig et betydende mén, hvilket af Arbejdsskadestyrelsen er vurderet til 25%

7 skadelidte har pådraget sig et væsentligt erhvervsevnetab jfr., at hun er tildelt pension fra PFA og at neuropsykologen finder, at erhvervsevnetabet er på mere end 2/3-del, hvilket jer er enig i."

I selskabets skrivelse af 19/3 2002 til nævnet er citeret fra de forskellige lægelige akter. I skrivelsen hedder det bl.a.:

"Det fremgår entydigt af de lægelige oplysninger, at klagerens tilstand har været stationær siden i hvert fald 1996. Der er ikke nogetsteds redegjort for eller påberåbt, at klagerens tilstand skulle være blevet forværret eller at der siden skulle være tilstødt nye lidelser. Klageren arbejdede næsten fuldtids frem til sommeren 2000, hvor arbejdsgiveren tilkendegav, at hendes indsats 'ikke *fuldt ud*' kunne imødekomme kravene om at leve op til de fortsat stigende krav og omstillingsevne. *Derfor* var det ikke

i forbindelse med bortfald af klagerens hidtidige arbejdsopgaver været muligt at finde job til hende.

Arbejdsgiveren giver således ikke udtryk for, at klagerens arbejdsindsats er uantagelig eller er så ringe, at der er noget grundlag for på denne baggrund at vurdere erhvervsevnen nedsat med mere end 2/3. Lægeerklæringer og psykologerklæringer peger samstemmende på, at klageren objektivt fremstår med stort set normale forhold, og at hun er samlet og klar, har god spændvidde og indlæringskapacitet for tal og sætninger og har normal hukommelse og normale funktioner i ekstremiteterne. Klageren fremstår endvidere fortsat uden at de angivne klager har medført atrofi.

Klageren har således efter indklagedes opfattelse ikke dokumenteret eller sandsynliggjort, at hendes generelle erhvervsevne er nedsat med mere end 2/3. Denne opfattelse støttes uafhængigt af Aalborg Kommune, der både ved afgørelse og rekurs har fastholdt, at klagerens helbredstilstand ikke giver grundlag for udbetaling af sygedagpenge eller arbejdsprøvning. Kommunen har senest tilkendegivet, at visitationen til erhvervsteamet er sket **på trods** af klagerens helbredstilstand.

Sammenfattende må det således afvises, at klageren i henhold til det på noget tidspunkt gældende pensionsregulativ er eller har været berettiget til invalidepension."

Klagerens advokat har i skrivelse af 30/4 2002 til nævnet bl.a. anført:

"Der korrekt, at min klient kom til skade ved et voldsomt styrt på cykel den 20. april 1994.

Efterfølgende har min klient tiltagende fået det værre, hvilket også er baggrunden for, at kommunen har iværksat en arbejdsprøvning med henblik på belysning af min klients resterhvervsevne.

Advokat H.'s indlæg bærer præg af, at man i det foreliggende materiale plukker det ud, som umiddelbart støtter, men samtidig tager man det ud af den rigtige sammenhæng.

Det skal i øvrigt oplyses, at tallet af timer, som min klient arbejdede, ikke er korrekt anført af advokat J.H.

Min klient har to gange meddelt Aalborg Kommune skriftligt, at man læste lønsedlerne forkert, således at min klients arbejdstid maksimalt var halv tid, ligesom min klient har fremsendt opgørelser over et meget stort antal sygefravær.

I min klage af den 31. januar 2002 har jeg fremdraget konklusionen fra overlæge O.F.'s speciallægeerklæring, der peger på, at skadelidtes erhvervsevne er nedsat i betydelig grad, og at hun ikke kunne forventes at komme i arbejde indenfor sit tidligere område, ligesom han skønner, at hun ikke vil være i stand til at gennemføre omskoling og revalidering.

Endvidere har jeg henvist til en neuropsykologisk testning, hvor der anføres, at der er tale om en piskesmældslæsion samt et postcommotionelt syndrom af let til middelsvær karakter, og at graden af erhvervsevneforringelse skønnes at være nedsat med mindst 2/3.

...

Efter vedtægterne og regulativet har min klient ret til invalidepension, når erhvervsevnen er nedsat i betydelig grad, normalt med mindst 2/3.

Der er således en speciallægeerklæring og en neuropsykologisk testning, der klart viser, at erhvervsevnen er nedsat med 2/3.

Dette skal også sammenholdes med, at formålet med en pensionskasse og udbetaling af invalidepension har til formål at sikre skadelidte for den situation, at man ikke længere er i stand til at oppebære en indtjening.

Det er således min opfattelse ud fra det samlede materiale og specielt de nævnte erklæringer, at min klient opfylder betingelserne for udbetaling af invalidepension."

Selskabet fandt det ikke dokumenteret, at der var indtrådt en forværring i klagerens helbredstilstand. Selskabet fastholdt, at det ikke var sandsynliggjort, at klagerens erhvervsevne var nedsat med mere end 2/3.

Den 26/9 2002 har kommunen tilbudt klageren mellemste førtidspension med virkning fra 1/1 2002.

Selskabets advokat har i skrivelse af 28/11 2002 til nævnet anført bl.a.:

> "Som det udtrykkeligt fremgår … er det indklagedes bestyrelse, der i overensstemmelse med vedtægterne og pensionsregulativet foretager '*en selvstændig bedømmelse af erhvervsevnenedsættelsen på grundlag af de modtagne lægelige akter*'. Indklagedes vurdering er dermed uafhængig og ubundet af en afgørelse fra det offentlige pensionssystem.
>
> Som ligeledes anført … giver de modtagne lægelige akter ikke grundlag for at antage, at klagerens erhvervsevne er nedsat med mindst 2/3.
>
> Der foreligger således ikke fra indklagedes side nogen misforståelse af eller sammenblanding med reglerne om skånejob. Forholdet er blot dette, at indklagede på baggrund af den modtagne lægelige dokumentation ikke finder det godtgjort, at klagerens erhvervsevne er nedsat med mindst 2/3."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

> "**Medlemmers rettigheder og pligter**
>
> ...
>
> **§ 10. Invalidepension**
>
> ***Retten til og bortfald af invalidepension***
>
> For medlemmer ansat hos en interessent eller tidligere-interessent indtræder retten til invalidepension den 1. i måneden, efter at følgende betingelser er opfyldt.
>
> - medlemmet er ikke fyldt 65 år
> - medlemmet er fratrådt sin stilling på grund af invaliditet, som efter bestyrelsens skøn nedsætter erhvervsevnen i betydelig grad, normalt mindst med 2/3."

Nævnet udtaler:
Klageren er nu tilbudt mellemste førtidspension. Nævnet finder, at de lægelige oplysninger i sagen klart støtter, at hendes erhvervsevne nu er nedsat med mindst 2/3. Nævnet finder det endvidere efter de lægelige oplysninger ubetænkeligt at lægge til grund, at klagerens tilstand har været stationær siden hendes fratræden den 30/6 2000.

Da nævnet herefter og efter det i øvrigt oplyste må lægge til grund, at klageren den 30/6 2000 måtte fratræde sin stilling på grund af, at hendes erhvervsevne var nedsat med mindst 2/3, skal selskabet efter de gældende forsikringsbetingelser betale hende invalidepension fra fratrædelsesdagen.

Derfor

b e s t e m m e s :

Selskabet, Bank Pension, skal anerkende, at klageren er berettiget til invalidepension fra den 1/7 2000.

Poul Sørensen
formand